

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

22. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

31. KVĚTNA 2015

Z obsahu:

Rodina: Tři slova

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 13. května 2015
- strana 2 -

Život podle Mariina vzoru
a mariánský život v Marii
kvůli Marii (4)

Michael od sv. Augustina
- strana 4 -

Bůh tak miloval svět, že...

Stručná katecheze
o tajemství
Nejsvětější Trojice
- strana 5 -

Vyšel třetí svazek

Mystického Města Božího
- strana 7 -

Svatý Justin - křesťanský
hledáč pravdy a zvěstovatel

P. Gottfried Egger OFM
- strana 8 -

Kde je Bůh v utrpení lidí?

Urs Keusch
- strana 9 -

Sejfo: „Což bude meč
požírat věčně?“

(2 Sam 2,26) (1)
- strana 10 -

O Janu Husovi
a husitství (8 - dokončení)

PhDr. Stanislav
Vejvar, Ph.D.
- strana 12 -

*„Nejsvětější Kristovo človecenství v osobě Slova podalo důkazy
nejhlubší úcty Božství obsaženému ve Svátosti jeho Těla a Krve.“*

(Z knihy Mystické Město Boží, čtěte na str. 6)

Rodina: Tři slova

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
13. května 2015 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Dnešní katecheze je jakousi vstupní branou k sérii reflexí o životě rodiny, reálném rodinném životě s jeho obdobími a událostmi. Na této vstupní bráně jsou napsána tři slova, která jsem již na tomto náměstí několikrát použil. Jsou to slova: „dovoliš?“, „děkuji“ a „promiň“. Tato slova totiž otevírají cestu k dobrému životu v rodině, k pokojnému životu. Jsou to jednoduchá slova, ale jejich užití v praxi není tak snadné! Mají v sobě velkou sílu, mají moc ochránit domov i uprostřed tisícových těžkostí a zkoušek; jejich absence však poněkud působí trhliny, které mohou domovu přivodit i zkázu.

Normálně tato slova považujeme za „dobré vychování“. Dobře vychovaný člověk žádá o dovolení, děkuje, a když pochybí, prosí o prominutí. Dobře vychová-

ni je velice důležité. Velký biskup, svatý František Saleský říkával, že „dobrá výchova je už polovina svatosti“. Ale pozor, z historie známe také dobré způsoby formalismu, který může být maskou, za níž se skrývá duševní suchopár a nezájem o druhého.

Lze říci, že „za množstvím dobrých způsobů lze ukrývat špatnosti“. Ani náboženství není chráněno před tímto rizikem, ve kterém formálnost sklouzává do duchovního zesvětštění. Ďábel, který pokoušel Ježíše, měl dobré způsoby, jež jsou vlastní džentlmenovi, kavalírovi. Citoval Písmo svaté, budil zdání teologa. Jeho styl vypadá korektně, ale má v úmyslu odvést od pravdy o Boží lásce. My však máme na mysli dobrou výchovu v její autenticitě, kde je styl dobrých vztahů pevně zakořeněn v lásce k dobru a v úctě ke druhému. Z této ryzosti lásky žije rodina.

První slovo je „dovoliš?“. Když si děláme starost s tím, abychom zdvořile požádali také o to, co bychom mohli předpokládat, tak upřednostňujeme pravého ducha manželského a rodinného soužití. Vstup do života druhého, přestože je součástí mého života, vyžaduje jemnocit nevnučujícího se postoje, který obnovuje důvěru a úctu. Důvěrnost zkrátka neopravňuje považovat všechno za samozřejmost. A láska, čím je důvěrnější a hlubší, tím více vyžaduje respektování svobody a schopnost čekat, až druhý otevře dveře svého srdce. V této souvislosti připomeňme Ježíšova slova z knihy Zjevení, která jsme dnes slyšeli: „Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mě.“ (Zj 3,20) Také Pán žádá o dovolení, aby mohl vstoupit. Nezapomínejme na to.

Druhé slovo je „děkuji“. Někdy to vypadá, že se stáváme civilizací špatných způsobů a špatných slov, jako by to byla nějaká znamení emancipace. Nežřidka je

Dokončení na str. 5

Editorial

Liturgický kalendář tohoto týdne nám nabízí spojení dvou slov, která nutně patří ke každému lidskému životu: láska a utrpení. Život člověka bez lásky není možný – vždyť na jeho počátku je právě láska manželů napojená na lásku Boží. A stejná láska pak provází člověka celým pozemským životem: v dětství – láskyplná výchova rodičů k plnému lidství, jehož základem je Bůh; v dospělosti – milující rodiče rádi pomohou v těžkých chvílích a předají něco ze svých životních zkušeností, učíme se také z jejich překonávání utrpení s Boží pomocí; v pozdějším věku – láska rodičů nás nutí, abychom jim prokazovali stejnou lásku v závěru jejich života; v posledních okamžicích našeho života – základy, které jsme během své výchovy od rodičů obdrželi a na nichž jsme stavěli, jsou předány další generaci, našim dětem, a ty se pak chovají k nám, jak byly v minulosti naučeny a co vyzozorovaly z našich životních příkladů, a to i ve vztahu k Bohu. Ne vždy se daří tento ideál naplnit, a v dnešní době je to obzvlášť obtížné, ale o to více je třeba tento přiro-

zený způsob rodinného života bránit, někdy i za cenu velkých obětí. (str. 13) Je to velmi důležitý úkol všech křesťanů.

Láska v rodině nám může ukázat něco málo z lásky a života Nejsvětější Trojice. Hluboké tajemství Trojjediného Boha, které dnešní neděli slavíme, nikdy zcela lidskými smysly nepronikneme, ale víme, že život Nejsvětější Trojice je dokonalá láska, která touží ze sebe vydat úplně všechno. (str. 5)

A právě taková láska přivedla Božího Syna na kříž a ještě předtím k ustanovení mše svaté a k darování své reálné přítomnosti pod způsobou chleba a vína. (str. 6–7) Láska Boží k hříšníkovi zašla až tak daleko, že Bůh vzal na sebe lidské tělo, aby je očistil jedinou obětí života na kříži, obětí, která se stále zpřítomňuje při mši svaté.

Žijeme v době, kdy utrpení lidí je denně zobrazováno nejen v médiích, ale jistě také žije v našich myslích – těžko lze zapomenout na to, co se ve světě děje. (str. 9–10)

Na otázku „Proč?“ existuje jediná smysluplná odpověď: Abychom spolu s Kristem mohli dojít věčné slávy. (srov. Řím 8,17) Jen pochopením Kristova kříže pochopíme také všechny naše lidské kříže a utrpení, včetně naděje, které nám utrpení dává: dostaneme to, co Bůh slíbil těm, kdo trpí – slávu nebe. Tak nám to připomíná prvokřesťanský mučedník sv. Justin. (str. 8) Je pozoruhodné, že v roce Národního eucharistického kongresu se nám tak blízko sebe scházejí liturgické oslavy sv. Justina a Těla a Krve Páně. Byl to totiž právě sv. Justin, od něhož pocházejí první písemné zprávy o liturgii a reálné přítomnosti Krista pod způsoby chleba a vína. Měli bychom se opravdu vrátit až na počátek křesťanství, abychom znovu objevili, kde má naše katolická víra své kořeny. Slova mučedníků pro Krista jsou krví podepsaným testamentem pro všechny budoucí generace lidstva.

Láska a utrpení... a na konci této cesty spásá lidské duše a přebývá v věčné slávě...

Daniel Dehner

Zmrtvýchvstalý Pán pozval své učedníky na setkání v Galileji. Tady před třemi lety všechno začalo, tady ho poznali. Dnes za nimi opět přichází. Po tom všem, co od té doby prožili, cítí učedníci, že se k nim vrací někdo, kdo je více než moudrý a spravedlivý Mistr. Klanějí se mu jakožto svrchovanému Pánu. Ale jsou zde i takoví, kteří **pochybují**.

Jaký postoj zaujímaš ty ke svému Pánu? Klaníš se mu, nebo také pochybuješ? Kdo setrvává v pochybnosti? Právě ten, komu je zatěžko poklonit se jeho všechno převyšující božské vznešenosti a kdo váhá přiznat Ježíši právo zjevovat se tak, jak uzná právě za vhodné. Pochybují ti, kdo pro blízkost a častý styk s ním poněkud zapomněli, že Ježíš není jen bratr a přítel, ale především **sám Bůh**. K čemu by ti byl jen dobrý přítel, i když umí léčit nemoci a vymítat zlé duchy? Potřebuješ někoho více, i když tě právě nepřepadla choroba. Potřebuješ ho především jako **Vykupitele**. V této roli však může vystupovat jen svrchovaný Bůh a ten má také právo požadovat, aby ses mu pokorně klaněl a *zachovával všechno, co ti přikazuje*.

Přijímej proto Ježíše právě takového, jaký je, a nikoliv jen v takové podobě, která by ti právě nejlépe vyhovovala. Pochybnost se dostavuje tehdy, když se tvůj obraz o Pánu, který sis přizpůsobil podle sebe, dostává do rozporu s autentickým Ježíšem. Může se ti dokonce stát, že se při vytváření svého zkrslujícího obrazu opíráš o některá jeho vlastní slova. Můžeš se totiž jednostranně zaměřit na to, že je tolerantní k hříšníkům, a přitom zapomínat, že nesnáší hřích. Jeho tolerance má jednu vážnou podmínku: *Jdi, a již nehřeš.*⁽¹⁾ Nemůžeš spoléhat na jeho slova: *Nazval jsem vás přáteli*⁽²⁾, jestliže nebereš na vědomí jeho varování: *Kdo se ohlíží nazpět, není způsobilý pro Boží království.*⁽³⁾ Do souboru slov Pána tak dobrotivého patří i výstražný obraz: *Ty, kteří mě nechťeli za svého krále, přiveďte sem a přede mnou je pobijte.*⁽⁴⁾ Nezavírej oči před touto skutečností. Jen si spočítej, kolikrát také Ježíš vyslovil své *běda!* Setrvávat v pochybnostech, zda přijmeš od Pána i to, co se ti nelíbí, znamená váhat povážlivě mezi Ježíšem a sebou. Jestliže se mu neklaniš jako svrchovanému Bohu, znamená, že na dále dáváš v něčem přednost sám sobě.

Závazné posláání

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Získejte mi za učedníky všechny národy.

Pokloň se proto Tomu, který jediný může prohlásit: *Dána je mi veškerá moc na nebi i na zemi*. Kdo jiný má takovou svrchovanost, ne-li sám Bůh.

Proč Ježíš pokládá za nezbytné právě nyní zdůraznit svůj božský majestát? Protože chce oznámit věc nejvyšší závažnosti a důležitosti. Jde o budoucnost Božího království zde na zemi. Jako Bůh a Pán pověřuje jeho šířením **každého, kdo v něho uvěřil**. Záleží mu na tom, aby všechno to, co nyní oznámí, bylo přijato s plnou vážností právě tak, jak to on sám zamýšlí, a nikoliv tak, jak si to ve své pohodlnosti někdo po svém vysvětlí a upraví.

Ježíš jako svou **závěť** vyslovuje požadavek, aby se **všem lidem** hlásala jeho radostná zvěst. Jít za každým z lidí, vyučít ho a pokřtít – to není neucta k tomu, čím dosud žil a co vyznával.

Při vši úctě, ba dokonce i možnosti, že můžeš uvážlivě čerpat poučení z bohatství jeho zvyků a kultury, máš mu předat jedinou dokonalou úctu k nejvyššímu osobnímu Bohu, kterou jsme nepřijali od nikoho jiného než od samotného Ježíše, jak nám ji zjevil v plnosti a bez naší zásluhy. Nestačí tedy žít se všemi v míru a ve shodě. To je jen předpoklad, jak do stát **odpovědnosti za jejich evangelizaci**. Ježíš všechny lidi vykoupil svou drahocennou krví a chce, aby se všichni stali *Božími dětmi, aby mohli volat: Abba, Otče!* Je to jejich nezadatelné právo; a stejně tak tvým nezadatelným úkolem je přičinit se o to, aby *přijali křest a zachovávali všechno, co Pán přikázal*.

Buď si vědom toho, že i tobě se dostalo milosti křtu díky této všeobecné evangelizační povinnosti. Křestní vodu ti vylila na tvou hlavu jen lidská ruka, ale vykonala to nikoliv jménem svým, ani jménem zbožštěného kosmu či nějakého abstraktního Absolutna, ale ve jménu nejvyššího a jediného **Boha Otce, Syna a Duchu Svatého**. To je ono nejsvětější společenství božských osob, které tě tak přijalo k účasti na svém božském životě. *Ptej se dávných dob,*

Liturgická čtení

1. čtení - Dt 4,32-34.39-40

Mojžíš řekl lidu: „Ptej se dávných dob, které tě předcházely ode dne, kdy Bůh stvořil člověka na zemi: (ptej se) od jednoho konce nebes k druhému, stalo se někdy něco tak velkého nebo bylo něco podobného slyšet, aby nějaký národ slyšel hlas Boha mluvícího z ohně, jako jsi slyšel ty, a zůstal naživu? Nebo zkusil nějaký bůh přijít a vytvořit si národ uprostřed jiného národa zkouškami, znamením, divy, bitvami, mocnou rukou, napřaženým ramenem, úžasnými děsnými činy, jak pro vás to všechno učinil Hospodin, váš Bůh, před vašimi zraky v Egyptě? Uznej to dnes a uvaž v srdci: je to Hospodin, Bůh nahore na nebi jako dole na zemi; není jiného boha. Zachovávej jeho nařízení a jeho příkazy, které ti dnes přikazují, abys byl šťastný ty a tvoji synové po tobě, abys dlouho žil na zemi, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává navždy.“

Dokončení na str. 11

zda se stalo někdy něco tak velkého nebo podobného. Co jiného je však tento přijatý Boží život než sdělování života! Jestliže jsi byl takto svrchovaně obdarován, mohl by ses stáhnout někam do kouta svého osobního sobeckého pohodlí a zastavit tak u sebe tok božského života?

Nezalekni se tohoto úkolu, i když se ti jeví jakkoliv náročný. *Když se nám dostalo spoludědictví s Kristem, musíme jako on trpět, abychom tak mohli s ním dojít do slávy.* Pán tě také ujišťuje, že *bude stále s tebou*. Nezdůrazňuje své božství jen proto, aby podepřel svou autoritu, ale především proto, aby probudil tvou pevnou **důvěru v trvalou přítomnost božského Průvodce** s tím vědomím, že je mu dána **veškerá moc na nebi i na zemi**.

Svěř se bez obav svému Pánu. *Jeho oko bdí nad těmi, kdo doufají v jeho milost.*⁽⁵⁾ *Uznej to a uvaž ve svém srdci. Je to Bůh na nebi i na zemi. Není jiného boha.*

Abba, Otče, veď mě svým Duchem, veď mě tam, kde mě potřebuješ.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Jan 8,11; ⁽²⁾ Jan 15,15; ⁽³⁾ Lk 9,62;

⁽⁴⁾ Lk 19,27; ⁽⁵⁾ Žalm 33,18

Život podle Mariina vzoru a mariánský život v Marii kvůli Marii (4)

Kapitola IV

Jak máme žít, konat, trpět a umírat pro Boha, tak také máme pro Marii: jakým způsobem?

Ze všeho, co bylo doposud řečeno, jsme mohli vyvodit, jakým způsobem může duše milující Boha také žít v Marii. Je však otázkou, zda je také vhodné a možné žít pro Marii, jako máme žít pro Boha? A odpovídám, že ano, takže duše milující Boha vedle toho, že žije pro Boha, tj. že všechny životní činnosti všech svých aktivních smyslů a mohutností a podobně utrpení čili strasti pasivních sil vykonává a směřuje ke cti a lásce Boží podle jeho zalíbení, se také takovým způsobem snaží žít pro Marii, tj. pro ni – v její poslušnosti, k její cti a pro lásku k ní – věnovat

a vynaložit všechny své aktivní a pasivní síly, aby tak i ona byla ve všem ctěna, oslavována a milována a její království prospívalo, zdokonalovalo se a šířilo se v království Ježíše, jejího Syna. A tak jako žijeme, konáme, trpíme a umíráme pro Ježíše, bychom měli také žít, konat, trpět a umírat pro Marii. Jako Ježíš má v nás mít své království, tak ať v nás také vládne Maria a má podle svého zalíbení a ke své poslušnosti k dispozici všechny naše skutky a utrpení. Ať za naší spolupráce dosáhne plného vlastnictví svého království, jehož titulu se již těší jako Královna nebe a země a jako Královna všech spravedlivých a svatých: takovou by jistě nebyla, kdyby jí v nás nepřislušela nijaká vláda a panování a kdybychom nebyli povinováni zaměřovat a vést svůj

život podle jejího zalíbení, v její poslušnosti a k její cti.

Tímto způsobem ji svatý Petr Tomáš, sláva karmelitánského řádu, ustanovil a uctíval jako Královnu své duše, když všechna svá díla a celý svůj život stále zasvěcoval k její cti a lásce a na znamení jejího dokonalého kralování v sobě nosil na svém srdci vyryté její nejsvětější jméno. Podobně svatý Gerard, karmelitán, na znamení toho, že ji uznával za svou Královnu, a aby v sobě uchovával radostnou vzpomínku na její ustanovení Královny nebe a země, denně recitoval ofícium ke cti jejího slavného nanebevzetí. K témuž uznání své svrchovanosti přivedla Maria svatého Štěpána, uherského krále, který jí proto zasvětil celé své království jako jeho Královně a nařídil, aby jí žádný z poddaných nenazýval jinak než svou Paní čili Královnou. Z těchto příkladů je třeba se poučit, že celý svůj život máme zaměřovat k její cti.

Dále, je-li ona Matkou všech vyvolených, je logické, že jí prokazujeme synovský cit a něžnou lásku ve všem tom, co máme konat a čeho se máme varovat, když konáme a trpíme, žijeme a umíráme, aby tak ona byla druhým cílem každého našeho dechu, úmyslu a útočiště, pro něž žijeme. Ať jsme tedy pevně přesvědčeni, že žijeme-li, žijeme pro tuto Královnu Matku, umíráme-li, umíráme pro tuto Paní Matku, protože ať žijeme či umíráme, jsme synové této Paní Matky.⁽¹⁾ Proto se mi zdá, jako bych ji k nám slyšel volat: I když máte mnoho vychovatelek čili macech, matek mnoho nemáte, „zplodila jsem vás totiž v Kristu Ježíši“.⁽²⁾

(Pokračování)

Z latinského originálu

„De vita mariae-formi et mariana
in Maria propter Mariam“

(Antverpiae: typis Marcelli Parys, 1671)
přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Řím 14,8. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Srov. 1 Kor 4,15.

Jeden z nejdůležitějších rukopisů Bible na internetu

Kolem roku 330 nařídil v dopise císař Konstantin Eusebiovi z Cesareje, aby „nechal přepsat zkušenými odborníky padesát svazků Svatých Písem na jemně zpracovaném papýru“. Tento list, obsažený v Životě Konstantinově, se stal předmětem nejrůznějších diskusí.

Existuje hypotéza, podle níž by ve zmíněném císařově plánu mohly mít původ dvě nejstarší dochované řecké Bible: tzv. Sinajský a Vatikánský kodex. Pravděpodobněji byly však oba rukopisy vytvořeny ve 4. století v Egyptě.

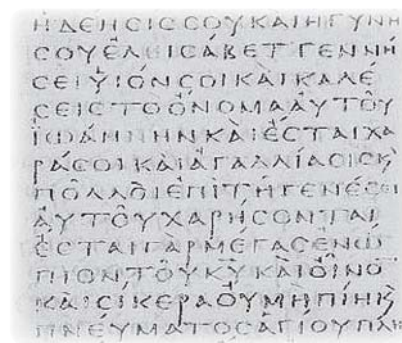
Zatímco Sinajský kodex je umístěn v několika knihovnách a jeho největší část v British Library v Londýně, druhý jmenovaný se nachází minimálně od roku 1475 ve Vatikánu (odtud jeho název).

Čtvercový kodex o straně cca 27 cm, označovaný také písmenem „B“, obsahuje většinu textu Starého i Nového zákona. Je považován za jeden z nejautoritativnějších pramenů biblické textové kritiky. Nález staršího papýru

P75 v roce 1952 autoritu Vatikánského kodexu ještě potvrdil (oba texty se z velké části shodují).

Od pondělí 16. února 2015 je text včetně později datovaných dodatků dostupný v digitální podobě pro širokou veřejnost. Na stránkách Vatikánské apoštolské knihovny (http://digi.vatlib.it/view/mss_vat.gr.I209) je možné jej prohlédnout i zvětšit jednotlivé strany. Uživateli je též usnadněno listování v jednotlivých biblických knihách. Dosud je na stránkách knihovny zveřejněno 1596 zdigitalizovaných dokumentů.

Zdroj: Ondřej Mléčka, www.cirkev.cz

Bůh tak miloval svět, že...

Stručná katecheze o tajemství Nejsvětější Trojice

Naše duše přímo křičí po bezpodmínečné lásce. Tato potřeba nás činí ale závislými. Mnozí, především mladí lidé upadají do nástrah „krysařů“. Ti slibují lásku, připraví ale nezdárka brutální zneužití. To, co probíhá na obrazovkách pod heslem „láska“, nám může nahnat slzy do očí. Vzhledem k hladu lidí po „prostředcích k životu“, se Ježíši vydralo ze rtů zvolání: „Je mi líto zástupu! Jsou jako ovce bez pastýře.“ (srov. Mk 6,34) „Propustím-li je domů hladové, cestou zemdlí a jsou mezi nimi i takoví, co přišli zdaleka.“ (Mk 8,3)

Hlad lidstva po lásce, bezpečí, po smyslu a naplnění je obrovský. Nepochopitelným rozměrům hladu a nouze odpovídá poselství evangelia z neděle Nejsvětější Trojice: Člověče, lidstvo, nemějte strach; proti převelikému nedostatku stojí na druhé straně přebytek lásky. „Tak velice Bůh miloval svět“, a miluje jej ještě stále, tak, že jeho láska daleko převyšuje tvoji bídu, „tak velice, že dal svého jediného Syna“... Také bychom se měli nechat zasáhnout

pod tíhou výpovědi: „Bůh dal svého jediného Syna.“

Bůh má Syna... Zaposlouchejme se do slov Nového zákona. Při křtu v Jordáně potvrzuje hlas shora: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení.“ (Mk 1,11) Po svém obrácení Pavel ihned zvěstuje v synagogách v Damašku: „Ježíš je Syn Boží.“ (srov. Sk 9,20) Na mnoha místech dosvědčuje Nový zákon mimořádný vztah Ježíše k Otci, až k výroku: „Já a Otec jedno jsme.“ (Jan 10,30)

Jeho posluchači Ježíšovi dobře porozuměli a poznali, co tím tvrdil: „Proto Židé usilovali ještě více o to, aby ho zabili, protože ... nazýval Boha svým vlastním Otcem, stavěje se Bohu naroveň.“ (Jan 5,18)

Modlitební úvahy církve v prvních staletích vedly k prohloubenému poznání podstaty Ježíšovy. Na koncilu v Niceji roku 325 byl možný tento výrok: Ježíš je „Bůh z Boha, světlo ze světla, pravý Bůh z pravého Boha, zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem.“ Teď můžeme říci, co rozumíme, když v evangeliu

čteme: „Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna.“ (Jan 3,16) Ježíš je druhá božská osoba, Syn Boží, který se stal člověkem, přijal naši lidskou přirozenost, a proto mohl za nás vytrpět smrt na kříži. Onen pohanský setník to vyjádřil přesně: „Tehle člověk byl opravdu syn Boží.“ (Mk 15,39) Věřící Boží lid proto zpívá (německý zpěvník – pozn. red.): „Dobrý pastýř trpí za ovce. Dluh zaplatil Pán, ten Spravedlivý, za své služebníky.“ Kdo v to věří, nebude zavržen, ale bude mít život věčný. V Novém zákoně najdeme ještě jiné výroky o třetí osobě: o Duchu Svatém. „Duch Svatý, kterého Otec pošle v mém jménu, ten vás všemu naučí a připomene vám vše, co jsem vám řekl.“ (Jan 14,26)

Z toho všeho odvozuje víra a teologická úvaha církve nauku o Nejsvětější Trojici. Trojediný Bůh je základ a původ lásky a skála naší spásy. Proto zpíváme a věříme: „Bůh je ve třech jediné. Otec stvořil svět, Syn nás vykoupil, Duch si nás vyvolil. Tomu věřím a tak žiji a chci ve smrti doufat, že ve svém těle uvidím svého Boha.“ (německý zpěvník – pozn. red.)

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 12/2014 přeložil -mp-

Rodina: Tři slova - pokračování ze str. 2

slyšíme i na veřejnosti. Zdvořilost a schopnost poděkovat bývají vnímány jako projevy slabosti a někdy vzbuzují dokonce nedůvěřivost. Této tendenci je třeba čelit v lůně rodiny samotné. Musíme být neústupní ve výchově k uznalosti a vděčnosti. Právě tudy totiž vede důstojnost člověka i sociální spravedlnost. Pokud se z rodinného života tento styl vytrácí, mizí také ze společnosti. Vděčnost je pro věřícího samotným jádrem víry. Křesťan, který nedovede děkovat, zapomněl Boží mluvu. A to je nepěkné. Připomeňme si otázku, kterou položil Ježíš po uzdravení deseti malomocných, když se jenom jeden vrátil, aby poděkoval. (srov. Lk 17,18) Jednou jsem slyšel, kterak jeden starší a velice moudrý, dobrý a obyčejný člověk, mající onu zbožnou životní moudrost, řekl: „Vděčnost je rostlina, která roste pouze v zemi šlechtných duší.“ Ušlechtilost duše, ona Boží milost v duši nás nabádá,

abychom děkovali a byli vděční. Je to květ šlechtné duše a je krásný.

Třetí slovo je „**promiň**“. Slovo jistě obtížné, ale přece velice potřebné. Když chybí, trhlínky se – chtě nechtě – zvětšují, až jsou z nich hluboké mezery. V modlitbě, kterou nás naučil Pán – Otcě náš, která obsahuje všechny prosby, jež jsou podstatné pro náš život, nacházíme nikoli náhodou tento obrat: „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“ (Mt 6,12) Uznání chyb a touha napravit, co bylo opominuto – úcta, upřímnost, láska – si zasluhuje odpuštění. V domě, kde se o odpuštění neprosí, začíná ubývat vzduchu, vznikají stojaté vody. Mnohé zraněné city, mnohé rány v rodinách začínají, když se vytratí toto cenné slovo – „promiň“. V manželském životě nastávají občas hádky... někdy létají také talíře. Radím však jedno: nikdy nekončit den bez usmíření. Poslyšte: Há-

dali jste se někdy s manželem či manželkou? S rodiči nebo dětmi? Hádali jste se moc? Není to dobré, ale v tom není ten problém. Problém vzniká, zůstane-li ten pocit do druhého dne. Proto, pokud jste se hádali, nikdy v rodině nekončete den bez usmíření. Stačí drobný projev něhy beze slov. Nikdy však neskončit rodinný den bez usmíření. Je to jasné? Není to snadné, ale je nutné tak jednat. A tak se život stává krásnějším.

Tato tři klíčová slova rodiny jsou jednoduchá a možná nám napoprvé připadají úsměvná. Když je však zapomeneme, není se pak čemu smát, ne? Naše výchova je možná příliš přezírá. Kéž nám Pán pomůže vrátit jim jejich správné místo v našem srdci, v našem domově a také v našem občanském soužití.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Úryvek z XI. kapitoly III. svazku knihy *Mystické Město Boží od sestry Marie od Ježíše z Agredy*

480. Nato Kristus, náš Pán, vzal do svých ctihodných rukou chléb, který ležel v misce, a v duchu požádal věčného Otce o svolení a spolupráci, aby se nyní a vždy v budoucnosti moci slov, která nyní vyřkne, a později, kdykoli budou opakována v jeho svaté Církvi, vskutku a vpravdě stal přítomným v hostii a aby On sám vždy uposlechl tato posvátná slova. Když tuto žádost přednášel, pozvedl své oči k nebi s výrazem tak velebného majestátu, že naplnil apoštoly, anděly a svoji pánenskou Matku novou, neobyčejně hlubokou úctou, pak pronesl konsekrační slova nad chlebem, čímž proměnil jeho podstatu v podstatu svého pravého Těla. Hned poté také vyslovil konsekrační slova nad vínem a proměnil je ve svou pravou Krev. Jako odpověď na ta slova proměňování bylo slyšet hlas věčného Otce, který řekl: „Toto je můj milovaný Syn, v němž se mi zalíbilo, ve kterém budu mít zalíbení až do konce světa a který bude s lidmi po všechen čas jejich vyhnanství.“ Podobné potvrzení vydal i Duch Svátý. Nejsvětější Kristovo člověčenství v osobě Slova podalo důkazy nejhlubší úcty Božství obsaženému ve Svátosti jeho Těla a Krve. Pánenská Matka ve svém úkrytu padla na zem a klaněla se s jedinečnou úctou svému Synovi v Nejsvětější svátosti. Pak také její andělé strážní, všichni andělé nebeští a s nimi i duše Enocha a Eliáše jménem svým i jménem všech patriarchů a proroků Starého zákona padli a klaněli se svému Pánovi v Nejsvětější svátosti.

481. Všichni apoštolové a učedníci, kromě zrádce, uvěřili v Nejsvětější svátost a klaněli se jí s velkou pokorou a úctou, každý podle svých schopností. Slavný nejvyšší kněz Kristus pozvedl své vlastní proměněné Tělo a Krev, aby se Mu všichni přítomní při této první mši svaté zvláštním způsobem klaněli, což všichni učinili. Při tomto pozdvihování byli jeho nejčistší Matka, svatý Jan, Enoch a Eliáš obdařeni zvláštním nazíráním na tajemství Ježíšovy přítomnosti pod svátostnými způsoby. Ti porozuměli mnohem hlouběji tomu, jak bylo ve způsobě chleba přítomno jeho Tělo a ve

způsobě vína jeho Krev, i jak byl v obou způsobách, vlivem nedělitelnosti spojení jeho duše s jeho Tělem a Krví, přítomen živý a pravý Kristus. Porozuměli také tomu, jak v nich byly ve spojení s Osobou Slova přítomny také Osoby Otce a Duchu Svátého a jak proto, vlivem nedělitelné existence a spojení Otce, Syna a Duchu Svátého, obsahuje svatá Eucharistie dokonalé člověčenství Páně se třemi Božskými Osobami. Tomu všemu nejhluběji porozuměla nebeská Paní a ostatní podle stupně stavu svých duší. Porozuměli také síle konsekračních slov, obdařených nyní takovou božskou mocí, že pokud jsou od doby Poslední večeře Páně kterýmkoli knězem pronesena nad příslušnými způsoby s úmyslem učinit totéž, co tehdy učinil Kristus, změní chléb v jeho Tělo a víno v jeho Krev, takže nadále, ač zůstávají způsoby zevně nezměněné, nejsou už pouhým chlebem a vínem, ale Tělem a Krví Páně. Viděli, že tato změna se stává tak nepochybně a neomylně, že by spíš pominula země než účinek konsekračních slov, pokud jsou Kristovým knězem náležitým způsobem pronesena.

482. Nebeská Královna také pochopila ve zvláštní vizi, jak je nejsvětější Kristovo tělo skryté pod způsoby chleba a vína, aniž by se změnily způsoby nebo se nějak proměnilo nejsvětější Kristovo člověčenství, protože tělo nemůže být proměněno ve způsoby, ani způsoby nemohou nabýt

Marie od Ježíše z Agredy (1602-1665)

podobu těla. Způsoby mají i nadále stejnou velikost a vlastnosti, které měly dřív, a každá jejich část zůstává po proměnění na stejném místě, kde byla před proměněním. Nejsvětější tělo je v nich přítomné v neviditelné podobě a také si ponechává svou velikost, aniž by se smísilo se způsoby. Zůstává celé v celé hostii, a je celé i v každé částice hostie, aniž by bylo v hostii stěsnáno nebo hostie tělem zvětšena. Neboť ani velikost jeho těla nemá vzájemný vztah ke způsobům, ani existence způsobů nezávisí na nejsvětějším těle. Obojí má úplně jiný druh existence a Kristovo tělo plně prostupuje způsoby bez jakékoli překážky, i když by přirozeně hlava potřebovala jiné místo než ruce, nebo ruce jiné místo než hrud' nebo kterákoli jiná část těla. Božskou mocí ale konsekrované tělo vchází v nezměněných rozměrech do maličkého rozměru způsobů, protože nemá žádnou vazbu na místo, které by přirozeně zaujímalo, protože odložilo všechny tyto vztahy, ale přesto zůstává celým tělem. Kromě toho není oslavené Kristovo tělo vázáno pouze na jediné místo nebo na jedinou hostii, ale může být současně přítomné v nesčetných konsekrovaných hostiích.

483. Přesvatá Matka také poznala, že nejsvětější tělo, které není přirozeně závislé na způsobách, jak je popsáno výše, v nich přestává být svátostně přítomné, pokud chléb nebo víno podlehly zkáze nebo změně. Kristus, původce těchto zážraků, to tak chtěl a rozhodl. Proto trvání nejsvětějšího Těla a Krve Páně v neporušených způsobách chleba a vína spočívá na libovolném a dobrovolném rozhodnutí Stvořitele této Svátosti. Jakmile se způsoby přirozeným stravovacím procesem stráví nebo zkazí a zmizí (jak se to děje například po svatém přijímání se svátostnou Hostií, která se žaludečními šťávami rozkládá a mění, nebo když se to stane z nějaké jiné příčiny), pak Bůh, v posledním okamžiku, kdy už má být změněna poslední částice způsobů, tvoří zase novou podstatu. Tato nová podstata, v níž již není Bůh osobně přítomen, žije lidské tělo a konečně splývá s lidským způsobem

Vyšel třetí svazek *Mystického Města Božího*

Bratři a sestry v Kristu, rád bych Vás upozornil na knihu, která změnila mnoho věcí v mém životě praktikujícího katolíka. Je neobvyklá v mnoha směrech a neobvyklý je už i životní příběh autorky, španělské mystičky, sestry Marie od Ježíše z Agredy.

Narození a význam autorky předpověděla již španělská mystička a první žena s titulem učitelka církve, svatá Terezie z Avily, když v Agredě pronesla prorocká slova: „Agreda, tato Boží zahrada, přinese svaté církvi voňavou růži.“ Autorka *Mystického Města Božího*, Marie, žila ve španělské Agredě v letech 1602 až 1665. Po tom, co otec i její dva bratři odešli do kláštera sv. Antonína v Naldě, přeměnila s pomocí své matky domov na klášter, kde byla roku 1627 zvolena matkou představenou. Na příkaz zpovědníka začala neochotně roku 1637 sepisovat na základě mystických zjevení první verzi *Mystického Města Božího*, ve kterém chronologicky popsala životní příběh Marie Matky Boží. Marie od Ježíše z Agredy dlouho příkazu zpovědníka vzdorovala, protože se necítila být takového úkolu hodna. Tak se stalo, že na příkaz jiného, hostujícího zpovědníka, již hotové dílo s radostí spálila. Její stálý zpovědník jí však znovu přikázal dílo sepsat, takže byla Marie nucena během pěti let (1655–1660) sepsat druhou verzi tohoto díla. Marie od Ježíše z Agredy má v současnosti titul ctihodná, přičemž její velký ctitel svatý papež Jan Pavel II. inicioval již v pořadí třetí pokus o její blahorečení. Při exhumaci Mariina těla v roce 1849 po 184 letech v zemi „proudila z neporušeného těla nebeská vůně“. Marie od Ježíše z Agredy tak patří k asi 250 příslušníkům naší církve, jejichž těla po smrti nepodléhají rozkladnému procesu. V současné době je její tělo uloženo v prosklené rakvi v klášteře, který založila.

Mystické Město Boží má církevní schválení a o kvalitě tohoto díla svěd-

čí i fakt, že ho četl svatý Vincenc Pallotti, který byl ve volbě literatury velice vybíravý, protože nechtěl marit cenný čas čtením nekvalitní literatury. *Mystické Město Boží* bylo často napadáno a mnohokrát prověřováno. Čtenář se tak nemusí bát, že by se jeho četbou dostal na scesti.

Před velikonočními svátky vydala Matice cyrilometodějská knižně třetí svazek *Mystického Města Božího – Probodení*. V tomto svazku jsou popsány události od návratu Svaté rodiny z Egypta až do Kristova nanebevstoupení. Není to vůbec jednoduchá četba, ale můžete se dozvědět, že se Kristus Marii a Josefovi ve dvanácti letech vlastně neztratil, můžete si přečíst, o čem si s učenci v chrámě, než ho Marie s Josefem našli, povídal, můžete se dozvědět něco víc o Janu Křtiteli, Josefovi, apoštolech, kajícím lotrovi, římském vojákovi Longinovi, který probodl Kristu na kříži bok, můžete si udělat představu o pravých motivech chování Jidáše, dozvíte se o závěti, kterou Kristus při ukřižování ustanovil, obdržíte výklad posledních sedmi Kristových slov. Především se však dozvíte velice mnoho o Marii Matce Boží, která se zásadním způsobem podílela na díle spásy. Dozvíte se, že to nebyla jen žena, která porodila Krista, ale že je to lidská bytost s nejděším teologickým vzděláním, že ve všem s Kristem spolupůsobila, dokonce si vyprosila na Bohu milost, aby mohla cítit stejnou bolest jako Kristus v průběhu celého mučení a ukřižování. V knize se také píše o démonech a pekle. Víím, že se v naší církvi o tomto tématu spíše mlčí, ale já jsem na této knize ocenil i to, že jsem si mohl udělat představu o tom, jak démoni myslí a působí.

Má zkušenost i zkušenost několika jiných lidí, kteří měli možnost si tento svazek přečíst, ukazuje na to, že po přečtení této knihy se už na víru nebudete dívat stejně jako předtím. Chtěl bych vás proto pozvat k této těžké, ale kvalitní četbě.

Josef Tuček

▶ existence, totiž s duší. Toto obdivuhodné stvoření nové podstaty pro převzetí změněných strávených způsob závisí na vůli Páně, který si nepřeje další trvání svého těla v porušených způsobech, a stejný postup vyžaduje také přirozený zákon. Protože lidská podstata nemůže růst jinak než pomocí nějaké jiné podstaty, která, když je nově přidána, brání další existenci způsob.

484. Tyto a jim podobné záznaky stále koná pravice Všemohoucího v této velebné svátosti svatě Eucharistie. Paní nebes a země jim všem dobře rozuměla a hluboce je chápala. Podobně i svatý Jan, Otcové Starého zákona a apoštolové, kteří byli přítomni, porozuměli těmto tajemstvím, každý podle stupně svých schopností. Maria viděla, jak velké požehnání pro všechny lidi je v Eucharistii obsaženo, ale předvíдалa také nevděk smrtelníků vůči této nevýslovné Svátosti, ustanovené pro jejich dobro. Proto se rozhodla ze všech svých sil odčiňovat naše hanebné a nevděčné chování. Vzala na sebe povinnost vzdávat díky věčnému Otci a jeho božskému Synovi za toto neobyčejné, obdivuhodné dobrodiní, prokázané lidskému pokolení. Tato vřelá touha zůstala v její duši po celý její život a mnohokrát prolévala krvavé slzy, které si vynutila bolest jejího nejčistšího srdce jako splátku za naši hanebnou a netečnou zapomnětlivost.

Sestra Marie od Ježíše z Agredy:
Mystické Město Boží
Svazek III. – Probodení

Matice cyrilometodějská s. r. o.
V MCM s. r. o. vydání první
Váz., 148x239 mm,
566 stran, 498 Kč

Svatý Justin - křesťanský hledač pravdy a zvěstovatel

Svatý Justin se narodil okolo roku 100-105 v Sichemu, v dnešním Nablusu v Izraeli / Palestině, v pohanské rodině. Jeho otec přišel do vlasti Ježíšovy jako osídlenec.

Neúnavný hledač pravdy

Už jako mladý muž pociťoval Justin žhavou touhu po poznání a pravdě. To byl také důvod, proč se zabýval studiem mnoha filosofických systémů. Studoval u stoiků a pythagorejců, u žáků Aristotela a u následovníků Platona.

Ale všechny jejich odpovědi po smyslu života neuspokojovaly studenta žizního po vědění. Žádná z těchto nauk ho neuspokojovala.

Nachází cestu ke křesťanství

Ve svém zklamání se přiblížil tomu, aby se stal zastáncem skepticizmu. V této době se začal zabývat židovskými proroky. Tak přišel do styku se Starým a Novým zákonem. Nakonec potkal jednoho křesťana, s jehož pomocí našel cestu k Ježíši Kristu. Tady objevil moudrost kříže. Dveře k učení Ježíšovu mu byly nyní otevřeny. Opatřil si všechno, co se chtěl dovědět o podivuhodném spásném poselství evangelia Ježíše Krista. Toto intelektuální zabývání se poselstvím Pána ho přivedlo tak daleko, že se stal křesťanem a nechal se pokřtít. Když teď objevil spolehlivou a užitečnou filosofii, chtěl ji s horlivostí dosvědčit před svými nekřesťanskými současníky.

Jeho víra v Ježíše Krista byla ještě posílena, když zažil příkladné a přesvědčené křesťany, kteří byli připraveni dát za svého Pána všechno, dokonce i život.

Křesťanský filosof v „řeckém filosofickém kabátě“

Aby se stal světlem ve své době, vystoupil jako křesťan po způsobu tehdejších filosofů: nebyl knězem ani jáhnem, ale zůstal putovním učitelem. Kamkoliv přišel, zvěstoval vždy poznanou pravdu. Jeho cesta vedla z Palestiny přes Malou Asii a Řecko až do Říma. Cestoval jako křesťanský laik přes celou tehdejší říši. Na

veřejných prostorách měst a vesnic navazoval s lidmi z různých skupin obyvatelstva rozhovory, aby získal své posluchače pro víru v Ježíše Krista. Jeho přesvědčivé učení křesťanského poselství se stalo zvěstováním. Tehdejší kněží a biskupové, kteří často nebyli příliš učení, se obraceli hlavně na nižší stavy.

V osobě laika Justina se obracel přesvědčený křesťan ke vzdělaným tehdejší doby. Jeho žáci pocházeli většinou ze vzdělaných a intelektuálních kruhů. Bohužel se nám početné spisy v originále nedochovaly. Ale nejrůznější opisy z vrcholného středověku dávají přesto poznat přesnou filosofickou stavbu myšlenek, kterou se vyznačoval světec mezi učiteli křesťanské filosofie. Právě v 19. a 20. století objevili v jeho spisech první cenná svědectví křesťanského života z víry, první knihy římské křesťanské literatury po dopisech apoštola národů Pavla.

Most mezi filosofií a křesťanstvím

Po dlouhém putování přišel Justin konečně do Říma. Tam se usadil a založil vlastní filosofickou školu, která měla dobrou pověst. Jeho důležitým tématem a hlavní touhou byly spory s pohanským nazíráním na svět. Křesťanský filosof Justin se přitom obracel na pohanské politiky, aby zabránil pronásledování křesťanů.

Sv. Justin

Psal s velkou otevřeností, co křesťanství učí a co chce, jak se modlí a jak slaví. Z jeho pera pocházejí také první zprávy o mešní liturgii. On dosvědčuje v „eucharistické oběti chleba a vína“ přítomnost Kristovu. Také Boží lid Starého zákona chtěl přijmout do své školy. Proto vydal *Dialog s Židem Tryfonem*.

Právě v tomto spisu se pokusil přesvědčený křesťan postavit most mezi židovstvím a křesťanstvím. Tak se stal světec jedním z prvních velkých teologů, zvláště svými apologiemi. To jsou spisy, které představují svoji argumentaci proti pochybovačům a protivníkům křesťanství obhajobu správnosti křesťanské nauky. Justinovi se podařilo, že křesťanství došlo poprvé uznání také od vzdělané elity.

Za křesťanskou víru jde na smrt

Potom, co předal dva své spisy k obhajobě křesťanství císařům Antoniu Piovovi a Marku Aureliovi a vysoké římské radě, byl zatčen a odsouzen pro bezbožnost. Městským prefektem Juniem Rustikem byl odsouzen k smrti spolu s dalšími několika druhy. Před vykonáním rozsudku smrti stěm se ho ptal městský prefekt Rusticus: „Když tě nechám ubíčovati k smrti, doufáš, že vstoupíš do nebe?“ Justin mu odpověděl: „Když trpím, dostanu to, co přislíbil náš Bůh těm, kdo dodržují jeho zákony.“ – „Co, ty se domýšlíš, že vystoupíš na nebe, abys dostal nějakou odměnu?“ vykřikl Rustikus. „Já se nedomýšlím, ale já to vím a jsem si tím úplně jistý,“ odpověděl klidně světec. Když prefekt tato slova uslyšel, vyřkl rozsudek a poručil, aby všichni zajatí křesťané byli zbičovani a odvedeni na popravu. Justin šel pro pravdu na smrt. Byl sťat spolu se šesti druhy okolo roku 165.

Podle podání byla jména jeho šesti žáků: Chariton, Charito (Charita) – Charitonova žena, Evelopistos, Hierax, Paion, Libermanus (Valerianus).

Úcta ke světcům

Ve východní církvi se Justin počítá ke starokřesťanským církevním otcům. V 9. století byl Justin přijat do Martyrologia římskokatolické církve. Světec je patronem filosofů, jeho liturgická památka připadá na 1. června.

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 11/2014 přeložil -mp-

Kde je Bůh v utrpení lidí?

Otázka utrpení trápi lidi odedávna, zvláště dnes, kdy se radost a rozkoš staly životním principem. A člověk stojí před myšlenkou: Jak může milující Bůh dopustit tolik bídy? Zde je několik úvah k tomuto palčivému aktuálnímu tématu.

Literární svět slaví v tomto roce 200 let od smrti Matthia-se Claudia, jednoho z nejslavnějších básníků. Proč se tento básník – také jako člověk – těší ještě dnes takové oblibě? Protože si zachoval navzdory všem trampotám a tragičnosti po celý život radost z víry a dětsky radostné srdce.

On a jeho žena Rebeka museli smrti odevzdat čtyři své děti. Když zemřel malý Matthias, vyznal se později tento básník: „Myslel jsem si už dlouho, že je moje víra pevná. Ale v té hodině, kdy jsem kladl svého Matthia-se do rakve, těžce jsem udržel odevzdanost a pokoru. Má víra víra byla těžce zkoušena. Teprve tehdy jsem zakusil, co znamená život člověka na zemi. Co bylo předtím, byla jenom dětská hra!“

Matthias Claudius zakusil až na dno ono neúprosné „Proč?“ tváří in tvář „nepsmyšlnému utrpení“, jak tomu obvykle říkáme. Kdo vidí svoje vlastní děti trpět a umírat, prochází nejužšími ohněmi pokušení. Matthias Claudius jím prošel a vyšel z něho očištěn s větším světlem a větší vírou. S takovou vírou, s takovou vnitřní jasnou velikonoční radostí, odevzdaností, útěšnou a utěšující, která tolik vyzařuje z jeho básní a z jeho života. Odvozuje se od obrazu Spasitele, který nosil hluboko v srdci. Proto psal jednou svému příteli: „Kdo nechce věřit v Krista, ten musí vědět, jak si poradit bez něho.“

Mnoho lidí se zlomí při těžkém utrpení, které prožijí u jiných nebo je zakusí sami na sobě, především v ďábelském mučení. Nikoliv nadarmo se utrpení ve stvoření označuje jako „skála ateismu“, protože mnozí na něm ztroskotají.

Temně a těžce jako sbor zajatců prochází světem nárek a žaloba: Jak může být Bůh, všemohoucí Stvořitel tohoto světa, nazýván Otcem, když nechává svoje lidi tak krutě trpět? Právě utrpení nevinných dětí (Dostojevskij) se stává nejostřejší obžalobou proti Bohu a okradlo mnohé o jejich víru a o rozum.

Ale – a to je rovněž pravda: Takové utrpení vytrhlo už také mnohé lidi z le-

targie a měšťanské pohodlnosti a přivedlo je k tomu, aby otevřeli srdce trpícím světu. Tak např. velkého muže blížeenské lásky, Friedricha Bodelschwinga, který jako otec viděl trpět své čtyři děti a který je ztratil během čtrnácti dní smrti na záškrť. V pohledu nazpět jednou řekl: „Teprve tenkrát jsem viděl, jak tvrdý může být Bůh vůči lidem, a proto jsem se stal milosrdným k ostatním.“ A o mnoha jiných vynikajících osobnostech bychom mohli vyprávět podobně. Také gigantický pokrok v medicíně se nedá vysvětlit bez hlubokého ohromení nad utrpením ve světě. Otázka, proč je ve stvoření tolik nezaslouženého utrpení, proč Otec na nebesích nechává tolik trpět mnoho svých dětí a k tomu ještě mlčí – tato otázka je tak stará jako lidstvo. A knihy, které o tom byly napsány, neobsáhne žádná knihovna. Je na to nekonečně mnoho odpovědí, ale žádná nám nepřinese klid. Žádná skutečně nepomůže, abychom život lépe snášeli, když nás potká dlouho trvající utrpení nebo když se na ně musíme dívat u druhých.

Jedna žena, která musela prodělat nejtěžší fáze deprese, mi jednou vyprávěla, jak se odhodlávala, že si vezme život. Předtím zašla ještě do kostela. Tam visel velký kříž, pod který se postavila. Pohleděla na Krista a řekla: „Já už dál nemohu. Už to dál nejde. Odpusť mi, když to teď musím udělat.“

Tu se v jejím nitru rozjasnilo, ucítila teplé světlo, z něhož k ní promluvil nějaký hlas: „Ale dítě, co jsem učinil, když mi bylo určeno to nejhorší?“ Od té doby měla úplně jiný postoj ke své těžké duševní chorobě. Byla od té doby osvobozena od takového pokušení.

Tak vypadá slovo v mlčení Božím a odpověď na těžké utrpení. To není obsaženo v žádné knize, ani v knize Job. Je zavěšeno v životní velikosti na kříži. A vstupuje do lidské zkrušené bytosti skrze svět a hledá vstup do všech domů, kde se trpí. To byla také odpověď papeže Františka, když stál před těžce zkoušeným lidem na Filipínách po těžké přírodní katastrofě: „Mnozí z vás se sami sebe ptali s pohledem upřeným na Krista (ukřižovaného): »Proč, Pane?« A každému z vás Pán ze svého srdce odpovídá. Nemám, co dalšího bych řekl. Pohledme na Krista: On je Pán, On nám rozumí, protože prošel všemi zkouškami, které na nás dopadají... Odpusťte mi, že nemám jiná slova.“ (Homilie papeže Františka při mši svaté, Tacloban – Filipíny 17. 1. 2015) Neexistuje také žádná jiná odpověď. „Já jsem slovo lásky otcovského srdce,“ řekl jednou Pán Jindřichovi Seusemu. A skrze toto „Slovo lásky“ mluvil Otec: „Toto je můj milovaný Syn; toho poslouchejte!“ (Mk 9,7) Jeho máte poslouchat! Na Něho máte hledět! „Když myslíte na svoje utrpení, máte si uvědomit a poznat, že je to Bůh, který tady trpí.“ (sv. Juliána z Norwiche)

Nikdy nemůže být utrpení ve stvoření proniknuto a objasněno lidskými myšlenkami. Měli bychom se chránit toho, abychom mluvili lehkovážně o mlčení Božím k utrpení, když přece Otec v zubožené podobě svého Syna k nám mluví, „s námi pláče a jde s námi“ (papež František).

Veškerý život je příliš hluboko zakořeněn v božském tajemství stvoření, než aby se to dalo vysvětlit. Proto může být utrpení přijímáno jenom v pohledu

► na Ježíše, který je vzal na sebe vědomě a dobrovolně, v celé jeho hrůzostrašnosti. Kdo utrpení přijme s trpělivostí, tak jako přijímá samozřejmě radost, lásku, sladký plod, zdraví, rozkoš, bude jednoho dne obdarován poznáním, „že ve skutečnosti Já (Kristus) to jsem, který všechno, co ty trpíš, sám snáším.“ (sv. Mechtilda z Hackebornu)

Nepřisluší tedy nám, lidem (a už vůbec ne křesťanům), abychom přijímali jenom krásnou, rozkošnou, radostnou, zábavnou stránku života. Takové smýšlení prozrazuje kromě toho povrchní smýšlení o všech našich trpících bratřích a sestřích, kteří jsou teď v osamění, pláčou, trpí hladem, naříkají, umírají. „Chraň se lidí, kteří se musí pachtit za rozptýlením, aby se nějak udrželi vzpřímení!“ (Matthias Claudius)

To je nyní velkým pokušením naší doby. Ale přitom sklouzáváme stále hlouběji do moře smutku. Život se nám omrzuje. A požehnání utrpení nám zůstávají odepřena, jak to zažil jeden velký muž a vychovatel, Johann Heinrich Pestalozzi, který o sobě řekl: „Utrpení mého života mělo pro mě větší hodnotu, než mi mohl dát požitek mého života. Utrpení mého života umožnilo ve mně dozrát tomu, co by jinak ve mně nikdy nedozrálo, kdybych byl šťastný.“

Tato velikonoční víra mizí v našem západním světě velmi děsivým způsobem. Pomysleme na pomáhání k sebevraždě, na eutanazii. Světlo naděje nám mizí, „nastává noc a ještě více noc“. (Nietzsche) Závisí na nás, „dokud je ještě dnes!“, abychom tuto víru nově pochopili a prohloubili, jestliže nechceme, abychom jednoho dne – až nás zachvátí těžké utrpení nebo se nás dotkne smrt – nesáhli do prázdna, či nepadli do prázdna. „Kdo nechce uvěřit v Krista, ten musí vědět, jak si bez něho může poradit.“

Proto přichází k těm, kteří ještě mohou věřit, tato úpěnlivá prosba: „Svým duchem musíš zmužile obejmout celou zemi v šíř i dál, ani jedinou duši na zemi nesmíš vyloučit z modlitby. Dokonce i nerozumným, trpícím bytostem musíš prokázat lidský soucit a doporučit je dobrotě Boží.“ (Ježíš k sv. Marii Bernardě, *Vezmi a piš!*, *Záznamy z deníku*)

Z VISION 2000 - 2/2015 přeložil -mp-

Sejfo: „Což bude meč požírat věčně?“ (2 Sam 2,26) (1)

Nepřátelské akce zaměřené proti křesťanům, spojené s fyzickým násilím a agresí, se opakovaly mnohokrát od počátku vzniku islámu...

V nedávné době, např. v Íráku po svržení Saddáma Husajna v roce 2003, se vyznavači Krista octli v dramatické situaci (vraždy, únosy, znásilňování, vyhazování kostelů do povětří, ničení památek unikátní hodnoty pro světovou kulturu). Podobně se děje od roku 2011 v Sýrii a za prezidentství Muhammada Mursího (30. 6. 2012 – 3. 7. 2013) rovněž v Egyptě, i když v menší míře. Ne-ní možné ani vyjmenovat všechny už léta trvající pokusy o konfiskaci území, na kterém se nachází nejstarší stále činný klášter Mar Gabriel v Tur Abdinu, vystavěný roku 397. Pro křesťany se ukázaly jako nešťastné změny, které se odehrály v arabských zemích ve vlně tzv. arabského jara. Jeho iniciátoři a účastníci vůbec nebdali o nejdůležitější věc, která by mohla zajistit slušný život nemuslimským menšinám, jmenovitě o oddělení náboženství od státu. Místo toho došlo k zesílení ultraradikálního islámu v míře dosud nevidané, což nese katastrofální důsledky pro křesťany Blízkého východu.

Křesťanská civilizace jižního Turecka

Po věky představoval Tur Abdin ve světovém měřítku unikátní oblast. Jeho obyvatelé používali každodenně dialekt aramejského jazyka, který byl blízký jazyku Ježíše Krista i apoštolů, a v převážné většině patřili k syrské pravoslavné církvi Antiochie. Nelze nepřipomenout

Opevněný kostel v Ajn Wardo, ve kterém se bránili křesťané

neobyčejný dynamicky rozvoj křesťanství v Tur Abdinu, počínající ve 4. století. Zdůraznění si zaslouží zvláště rozkvět klášterního života, sakrální architektury, literatury, kaligrafie a umění iluminace rukopisů. Kláštery i školy byly tak hustě rozesety, že se podobný region těžko najde, s výjimkou hory Athos. K nejproslulejším křesťanským vzdělávacím centřům patřily Nisibis a Urfa (Edessa).

Za vlády islámu, kromě několika období poměrné tolerance, převládaly v dějinách křesťanských Asyřanů Tur Abdinu četné pogromy a zabavování majetku. Hlavními původci neštěstí byli pro Asyřany kurdští emírové a begové. Od 14. do poloviny 19. století měli vládu – v některých obdobích absolutní – nad územím Botan s hlavním městem v Cizre. Útoky dříve v takové míře neobvyklé se odehrávaly roku 1895 za sultána Abdülhamida II. (1876–1909), formálně držícího také nejvyšší hodnost chalífa v muslimském světě. Nejtragičtějším obdobím však byla léta 1. světové války. Tehdy postihlo hromadné zabíjení všechny křesťany v každé obci, kde žili na území Turecka, bez ohledu na národnostní příslušnost – Asyřany stejně jako Armény i Řeky. V roce 1924 bylo do té doby křesťanské území Hakkári úplně obsazeno Kurdy; takový byl také osud většiny asyrských obcí v Tur Abdinu. Příměří Turků a Kurdů ve válce se opíralo o náboženství, které je spojovalo, o islám.

Za 1. světové války zahynul přinejmenším každý druhý Asyřan, zavrženy byly zbylé, s těžkostmi udržované školy rodinné a ty založené a vedené misionáři, které všeobecně dobře fungovaly. Přestaly vycházet noviny a časopisy, řada intelektuálů byla odsouzena k smrti, a stovky rukopisů, některé přes tisíc let staré, byly spáleny. Toto období dějin se zapsalo v kolektivní paměti a v srdcích i myslí Asyřanů pod názvem *sejfo* (aramejsky

*Zbytky cel, klášterů a kostelů na východní straně kláštera Zafaran.
Provázející mnich Malke*

meč). Stalo se jedním ze složek teprve vznikající národní totožnosti. Další pusťování asyrských obcí začalo v důsledku masové emigrace rolníků, kteří zůstali naživu, ale naprosto vyčerpaní. Ještě před koncem 19. století se některým podařilo dostat se do Ameriky, v 60. letech 20. století se zvolenými směry staly především země západní Evropy. V dnešní době v celé oblasti Tur Abdinu, s rozlohou asi 11 000 kilometrů čtverečních, žije sotva 3 000 Asyřanů.

Meč obrácený proti „nevěřícím“

Donedávna byla sdělení o *sejfo* předávána pouze ústně, v domácím prostředí. Bolest prožívali o samotě. Preživší žili

rozptýleni, v nejistotě a ve stálém traumatu se vyhýbali rozmluvám o tomto strašném období. Přesto se některým svědkům oněch událostí podařilo zanechat méně nebo více obšírné zápisky. Část materiálů byla publikována, další kolují od jednoho k druhému a čekají na zpracování a vydání.

Když srovnáváme otřesné zprávy očitých svědků s tím, co dnes dělá například ISIS, můžeme se lehce přesvědčit, že *sejfo* nadále trvá. Nemůžeme si nevšimnout, že motivace postupování radikálních vyznavačů islámu vůči jinověrcům často vychází z obsahu Koránu a z jeho ideologie, a dějiny tohoto náboženství jsou plné příkladů vybízejících k násilí a situací uvá-

děných některými imámy během kázání v mešitách nebo rozšiřovaných na stránkách internetu.

Z dochovaných zpráv svědků vystupuje šokující obraz „nápaditosti“ katů ve způsobech, jakými berou život. Nepředstavitelné utrpení prožívali ti, před jejichž očima vraždili příbuzné, matky, kterým z rukou rvali nemluvnata a probodávali je, a je samotné odsuzovali na smrt vyčerpáním, žízni a hladem. Karavany někdy v počtu desítek tisíc Arménů a Asyřanů, hlavně starců, žen a dětí, hnali pěšky stovky kilometrů na syrskou poušť. Část z těch, kteří vydrželi pochod smrti, zanechali uprostřed rozžhavených písků bez šance na přežití. Další (hlavně muže) vykořisťovali do posledního dechu při otrocké práci v kamenolomech a při stavbě silnic. Mnoho uprchlíků hledalo záchranu v houští nebo v horských skrýších, kde na ně číhala divoká zvěř.

(Pokračování)

Z Mitujcie się! 1/2015 přeložila -vv-

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svátého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA ČERVEN 2015

Všeobecný: Za imigranty a uprchlíky, aby našli přijetí v zemích, do nichž přicházejí, a aby se tam s nimi jednalo s úctou.

Evangelizační: Za mladé lidi, aby osobní setkání s Ježíšem vzbudilo v mnoha z nich touhu nabídnout mu svůj život v kněžství nebo v zasvěceném životě.

Národní: Za církev, aby byla domovem a školou společenství.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

2. čtení - Řím 8,14-17

Bratři! Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové. Nedošli jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Došli jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!“ Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch (Svátý), že jsme Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojit slávy.

Evangelium - Mt 28,16-20

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti.

Ježíš k nim přistoupil a promluvil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svátého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“

O Janu Husovi a husitství (8 – dokončení)

Zdálo se, že vydáním kompaktát a přijetím Zikmunda za krále na sněmu v Jihlavě roku 1436 nastane postupně smír a návrat k normálnímu životu. Zájmy českých stavů byly uspokojeny pouze částečně, a tak nadále existovalo napětí mezi Zikmundem a kališnickou šlechtou. Ve shodě s basi-lejským koncilem se král snažil vrátit katolické církvi její někdejší postavení. Posiloval zastoupení katolíků v městských radách a navracel klášterům zpátky jejich majetky. Řeholní společenství se vracela do země, nebo vycházela z úkrytů a obnovovala si své někdejší kláštery. Vznikly dvě konzistoře. Horní konzistoř se sídlem u chrámu sv. Víta v Praze na Hradčanech vykonávala duchovní správu nad katolíky na území pražské arcidiecéze. Spravoval ji kapitulní děkan. A dolní konzistoř fungovala u staroměstského kostela Panny Marie před Týnem, ji řídil děkan strany pod obojí.

Důkazem toho, že konflikt nebyl zahájen, ale jen utlumen, byly konfrontace mezi katolickými a kališnickými teology a záhy také nový, či obnovený odboj. Královská armáda oblehla Hradec Králové, který se proti Zikmundovi vzbouřil. Roku 1437 byl v Praze popraven odbojný husitský hejtman Jan Roháč z Dubé, jehož hrad Sion byl předtím dobyt. Ve východních Čechách se zorganizovalo hu-

Český král Albrecht II. Habsburský

sitské hnutí odporu v čele s vítězem od Lipan Divišem Bořkem z Miletínka. Pražský panský sněm se tvrdě ohradil vůči panovníkovi, jemuž vytýkal porušení slibů. Husitský odboj nabýval na síle, a tak se Zikmund rozhodl raději se uchýlit mimo Čechy. V prosinci 1437 zemřel ve Znojmě při útěku z vlastního království.

Po krátké vládě rakouského vévody Albrechta II. Habsburského, Zikmundova zetě, na českém trůně (1438–1439) nastalo období bezvlády (nazývané také mezivlády), během něhož se jednalo o novém kandidátovi na český trůn z řad cizích panovníků. V roce 1444 se do čela husitské strany postavil hejtman mladoboleslavského kraje Jiří z Poděbrad a Kunštátu. Ten roku 1452 dobyl Tábor. Jeho zásahem byla zničena náboženská a politická strana táboritů. Jiří se stal správcem království. Roku 1453 byl Albrechtův syn Ladislav, zvaný Pohrobek, korunován českým králem s tím, že za nezletilého krále vládl fakticky Jiří z Poděbrad. Jiří tlumil napětí mezi utrakvistickou a katolickou stranou. Jeho snahou bylo rovněž konsolidovat královský majetek. Roku 1457 Ladislav zemřel a další rok český sněm zvolil Jiřího z Poděbrad za českého krále.

Až do pobělohorského návratu národa do katolické církve český lid i zemské elity byly rozděleny na kališnickou (později protestantskou) a katolickou část. Konzervativní husité byli během 16. století postupně zatlačováni do pozadí silící protestantskou luteránskou konfesí, resp. Jednotou bratrskou. Epilogem kališnického hnutí byl rok 1609, kdy vydáním Rudolfova majestátu nastal nekontrolovatelný růst protestantismu. Dokument vydala protestantům dolní konzistoř s právem světit evangelické kněze. Pod jejich správou přešla i univerzita. Uvolnila se také pravidla pro stavbu protestantských kostelů nejen v královských městech, ale i na královských statcích. Vlivem průbojného luteránství se členové kališnické staroutravistické obce částečně rozplynuli v novém německém luteránském hnutí. Většinou však zbývající konzervativní kališníci, skuteční potomci husitů, splynuli s katolickou církví, k níž měli logicky nejbližší. A tak můžeme říci, že skuteční následovníci mistra Jana Hu-

Český král Ladislav Pohrobek

sa se nakonec opět sjednotili s papežem a římskou církví.

V závěru svého husovského seriálu bych se chtěl vrátit na začátek a učinit několik poznámek k osobě mistra Jana Husa, připomenout si Husa takového, jakého ho příliš neznáme. Husovy osoby se často dovolávají lidé zcela protináboženská, liberálové, socialisté a ateisté a pokrokaři všech odstínů. Proto je vhodné připomenout si Husovy zásady a jeho katolickou víru. Zjistíme tak, že Hus měl mnohem blíže ke katolictví než Luther a jeho následovníci. Ačkoliv se Hus vážně odchytil od církevního učení a byl odsouzen jako kacíř po marné snaze katolických teologů o mistrovi záchranu, je nepopíratelné, že Hus si přál zůstat platným členem katolické církve. Nechtěl odpadnout či zakládat novou, čistě národní církev s autonomní strukturou. Zastával názor, že je správné setrvat v římské církvi. Je tedy nelogické, zaštiťují-li se Husem bezvěrci, šířící protináboženské myšlenky a bojující proti církvi heslem „Pryč od Říma“.

Hus rovněž požadoval plnění náboženských povinností, vedl lid k modlitbě, horlivě uctíval Pannu Marii a svaté. Skláněl se před Mariiným Neposkvrněným počtím. Jistě by neprominul levicovým radikálům, že 3. 11. 1918 strhli na pražském Staroměstském náměstí sloup s Bohorodičkou, kterou hluboce ctil. Betlémský kazatel důsledně vyžadoval svěcení nedělí a svátků a přísně káral ty, kteří promeškávali čas určený k bohoslužbám. Nabádal k dodržování postů, doporučoval častější

než jen jednorocni svatou zpoved'. Branil posvatnost a nerozluitelnost manzelskeho svazku. Zachoval a nekompromisne pozadoval knezsky celibat. Proti jeho porusovani ostre vystupoval. Hus katolicky veril v realnou pritomnost Krista v Nejsvetejši svatosti oltarni (s castecnou remanencni vyhradou, viz autoruv clanek ve Svetle c. 16/2015, str. 11). Rovnez dodrzoval liturgickou kazeň. Msi svatou slouzil rãdně podle rímskeho misálu, oděn v predepsaná liturgická roucha. Mešni oběť přinášel latinsky, nikdy csky. Sám nezavedl podávání pod oboji způsobou. Nikdy touto formou mši svatou nesloužil. Moderní duchovní i politické odpadlické hnutí se ve svetle Husových postojů těžko může k mistru Janovi hlásit, neboť je spíše jeho protikladem než pokračovatelem. Opravdu složitá byla ideologická konstrukce volnomyšlenkářského a socialistického hnutí, jež Husa velebil jako zastánce svobody svědomí, a přitom křečovité usilovalo o umenšení vlivu náboženství ve společnosti. Hus byl však katolický kněz s hlubokým náboženským citěním. Moderním protináboženským ideologiím se Hus hodí pouze jako propagandistický instrument proti papežskému Římu. Husovo duchovní zaměření se také nekryje s antiteistickými revolučními směry.

Žel, pád nejlepšího bývá nejhorší (o Husových bludech viz autoruv clanek ve Svetle c. 16/2015, str. 11–13 a ve Svetle c. 18/2015, str. 12). Tak významný univerzitní mistr Jan Hus s sebou strhl do hereze i podstatnou část českého národa. Ovoce jeho naky byly kruté husitské války. Bolestná byla cesta znovuobnovení katolické jednoty národa v průběhu dalších staletí. Na této cestě Pán Bůh seslal a sesílá Čechům řadu obětavých kněžských i laických osobností, které od středověku po moderní dobu jdou ve šlépějích sv. Václava a otce vlasti Karla IV. Všichni ti věrní katoličtí králové, rytíři, zemané, mniši a knězi, moudří zbožní sedláci, barokní jezuité, katoličtí národní buditelé a katoličtí politici jsou našimi pravými vzory.

Svatý Václave a všichni naši zemští patronové, sjednoťte náš národ ve svaté katolické víře, ke slávě Boží a k blahu vlasti! Uchraňte český lid od všech starých i nových bludů! Dopřejte bloudícím návratu do Kristova ovčince! Obnovte slávu českého národa. Ať si zaslouží titul Rodina sv. Václava!

Kardinál vyzval k ochotě hodné mučedníků při obraně manželství

Prominentní kardinál katolické církve vyzval katolíky, aby při obraně manželství a lidského života napodobovali křesťanské mučedníky. Jeho Eminence Raymond Leo kardinál Burke pronesl tuto výzvu při svých přednáškách pro organizace *Voice of the Family* (Hlas rodiny) a *Society for the Protection of Unborn Children* (Společnost pro ochranu nenarozených dětí – SPUC) v Chesteru a Southportu v severozápadní Anglii.

V Chesteru kardinál před zaplněným sálem hovořil na téma „Zůstávejte v Kristově pravdě o svátostném manželství“. Přítomen byl i biskup Mark Davies, katolický biskup ze Shrewsbury, stejně jako mnoho kněží, novinářů a rodin, kteří přicestovali z celé Velké Británie. Kardinál Burke řekl: „Dnes například žel zjišťujeme, že musíme mluvit o »tradičním« manželství, jako by existoval ještě nějaký jiný druh manželství. Existuje jenom jeden druh manželství, které nám Bůh dal od stvoření a které Kristus vykoupil svým utrpením a smrtí.“

Pokračoval: „Dokonce i uvnitř církve jsou tací, kteří by chtěli zakrýt pravdu o nerozlučitelnosti manželství ve jménu milosrdenství, kteří tolerují zneuctění manzelskeho svazku anti-koncepci ve jménu pastoračního pochopení a kteří ve jménu tolerance mlčí k útokům na samotnou integritu manželství jakožto svazku jednoho muže a jedné ženy.“

Kardinál prohlásil, že věřící musí být připraveni trpět, jako křesťané trpěli v průběhu staletí kvůli obraně posvatnosti manželství.

Mnoho lidí, kteří se účastnili přednášky, žádali kardinála Burkeho o podpis výtisku knihy „Remaining in the Truth of Christ: Marriage and Communion in the Catholic Church“ (volně přeloženo – Zůstávejte v Kristově pravdě: Manželství

a svaté přijímání v katolické církvi), což je populární titul vydaný nakladatelstvím *Ignatius Press*. Tato kniha, jejímž je kardinál spoluautorem, se zabývá katolickým učením o manželství a svátostech.

Kardinál Burke oslovil rovněž 150 mladých lidí na výroční konferenci SPUC v Southportu. Tématem jeho přednášky byla „Nová evangelizace padlého křesťanského Západu“. Na úvod uvedl, že již dlouho obdivuje SPUC, její práci a jejího ředitele Johana Smeatona.

Kardinál Burke popsal rodinný domov jako „kolébku života“ a vyjádřil lítost nad ničením dětí v lůně matek. Potvrdil, že neexistuje nic takového jako „alternativní sexualita“, ale jen sexualita vložená Bohem do lidské přirozenosti.

Kardinál v rámci své návštěvy slavil pontifikální mši v tradičním římském ritu v kostele svatých Petra a Pavla a sv. Filomeny v New Brightonu. Ve svém kázání na text evangelia kardinál Burke řekl, že náš Pán vyzývá věřící, aby se střežili věcí, které je svádějí k tomu, aby stále znovu hřešili – například chtíče.

Poté kardinál vykonal pouť k chrámu sv. Augustina v Ramsgate, kde se modlil za Anglii. Během své návštěvy kardinál vyzval věřící, aby se obrátili na přímluvu Panny Marie Walsinghamské a mnoha anglických mučedníků a světců, zejména sv. Tomáše Mora, mučedníka nekompromisní poslušnosti svědomí mravnímu zákonu. Právě pochopení svědomí (uznání pravdy) lze nalézt v církvi, na rozdíl od světského falešného pojetí (relativismu), řekl.

Věrnost přirozenému mravnímu zákonu ve veřejném životě slouží obecnému dobru.

www.claritatis.cz (30. 3. 2015)
Zdroj: *Voice of the Family*

Pondělí 1. 6. 2015

6:05 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (113. díl)
7:30 V pohorách po horách – Osnica 7:40 Buon giorno s Františkem 8:40 Přejeme si... 8:55 Bez hábitu naživo: Z kláštera Milosrdných bratří v Brně 10:00 Vatican magazine (817. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:35 BET LECHEM – vnitřní domov (38. díl): Miloslav Chrást – O oběti a mučednictví 10:50 Maribor – Kostel světla 11:05 Godzone magazín 11:35 Sedmihlásky 11:40 Klaunský pohádkový kufřík (5. díl): O chlubitvém Kubovi 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Rangers na Mohelnickém dostavníku 2014 (5. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2014 [P] 13:35 Vatican magazine (817. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:05 Příběhy odvahy a víry: Ostrov Sachalin (15. díl): Expanze lásky 14:40 Noční univerzita: P. Daniel Ange – Osobní vzpomínky na Jana Pavla II. (1. část) 15:35 V souvislostech (100. díl) 16:00 Byt s naším lidem 16:15 Transport 16:50 Misie skrze svědectví 17:40 Salesiánský magazín [P] 18:00 Zachraňme kostely (13. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově 18:25 Sedmihlásky 18:30 Klaunský pohádkový kufřík (6. díl): O chytré Jitce 18:40 Ars Vaticana (24. díl) 18:50 Terra Santa News: 27. 5. 2015 19:10 Přejeme si... 19:30 Na koberečku [P] 19:40 Zprávy z Věčného města: 1. 6. 2015 [P] 20:00 Na jedné lodi (9. díl) [L] 21:05 Klapka s ... (104. díl) [P] 22:30 Noční univerzita: P. Josef Čunek, SJ – Jezuité a jejich podnikání – 200 let od obnovení řádu 23:50 Vatican magazine (817. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:25 Kulatý stůl: Nemoci duše.

Úterý 2. 6. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 1. 6. 2015 6:15 Má vlast: Bludov 7:25 Vatican magazine (817. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 8:00 Pod lampou 10:00 Zprávy z Věčného města: 1. 6. 2015 10:15 Noční univerzita: P. Josef Čunek, SJ – Jezuité a jejich podnikání – 200 let od obnovení řádu 11:40 Sedmihlásky 11:45 Klaunský pohádkový kufřík (6. díl): O chytré Jitce 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Outdoor Films s Jiřím Kráčalíkem – Nepál – zemětřesení na vlastní kůži 13:50 V pohorách po horách – Osnica 14:00 Harfa Noemova 14:25 Kulatý stůl: Nemoci duše 16:00 Ars Vaticana (24. díl) 16:10 Přejeme si... 16:25 Charita ve středu (13. díl) 17:30 BET LECHEM – vnitřní domov (38. díl): Miloslav Chrást – O oběti a mučednictví 17:45 Salesiánský magazín 18:00 Noeland (55. díl) 18:25 Sedmihlásky 18:30 O kráse 18:40 Přejeme si... 19:00 Můj Bůh a Walter: Manželství 19:15 Budu pomáhat: Dílna Eliáš 19:20 VideoJournal české vědy [P] 19:35 Zpravodajské Noeviny: 2. 6. 2015 [P] 20:00 Noemova pošta: červen [L] 21:30 Dny víry 2015: Zpravodajství [P] 21:50 Řeckokatolický magazín [P] 22:10 P. S. 22:20 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (113. díl) 23:40 Terra Santa News: 27. 5. 2015 0:05 Templetonova cena: Mysl a duch.

Středa 3. 6. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 2. 6. 2015 6:20 Noční univerzita: P. Daniel Ange – Osobní vzpomínky na Jana Pavla II. (1. část) 7:15 Ars Vaticana (24. díl) 7:25 Na pořadu rodina – Mladé manželství v dnešní době? 8:30 Vezmi a čti 8:45 Pražská Loreta 9:10 V pohorách po horách – Baníkov 9:25 Budu pomáhat: Dílna Eliáš 9:30 Dny víry 2015: Zpravodajství 9:45 Zprávy z Věčného města: 1. 6. 2015 10:00 Generální audience [L] 11:45 O kráse 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Dny víry 2015: Zpravodajství 13:10 Klapka s ... (104. díl)

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

14:35 Na koberečku 14:45 Salesiánský magazín 15:05 Misie skrze svědectví 16:00 Zpravodajské Noeviny: 2. 6. 2015 16:15 Zachraňme kostely (13. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově 16:35 Harfa Noemova 17:00 Můj Bůh a Walter: Poslední věci [P] 17:20 Vatican magazine (817. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 17:55 Dny víry 2015: Zpravodajství 18:10 Přejeme si... [P] 18:25 Klaunský pohádkový kufřík (8. díl): O líné Lálnice 18:40 Terra Santa News: 3. 6. 2015 [P] 19:00 Dny víry 2015: OPEN HEART – hudba, příběhy, otázky, svědectví [L] 21:30 Dny víry 2015: Zpravodajství [P] 22:00 Noční univerzita: P. Vojtěch Eliáš – Péče o chudé – nové, nebo staré téma? [P] 23:15 Generální audience Svatého otce [P] 23:45 VideoJournal české vědy 0:05 Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti.

Čtvrtek 4. 6. 2015

6:05 VideoJournal české vědy 6:20 Na jedné lodi (9. díl) 7:25 Dny víry 2015: Zpravodajství 7:40 Poslové naděje 8:15 Charita ve středu (13. díl) 9:15 V pohorách po horách – Osnica 9:25 Terra Santa News: 3. 6. 2015 9:45 Přejeme si... 10:05 Kulatý stůl: Nemoci duše 11:35 Sedmihlásky 11:40 Klaunský pohádkový kufřík (8. díl): O líné Lálnice 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Dny víry 2015: Zpravodajství 12:30 Má vlast: Bludov 13:40 Generální audience Svatého otce 14:10 Klapka s ... (104. díl) 15:30 Noeland (55. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 2. 6. 2015 16:15 Řeckokatolický magazín 16:30 Ars Vaticana (25. díl) 16:40 Přejeme si... 16:55 Sedmihlásky 17:00 Klaunský pohádkový kufřík (9. díl): O pracovitě Elence 17:10 Animované biblické příběhy: Spravedlivý soudce 17:40 Dny víry 2015: Zpravodajství 18:00 Mše svatá ze Slavnosti Těla a Krve Páně z kostela sv. Markéty v Praze-Břevnově [L] 19:35 Zpravodajské Noeviny: 4. 6. 2015 [P] 20:00 Putování po evropských kláštřech: Ad Lenglet, benediktnin z kláštera ve Vaals, Belgie [P] 20:30 Jak potkávat svět s P. Petrem Prokopem Siostrzonkem OSB 21:50 Dny víry 2015: Zpravodajství [P] 22:10 Pod lampou [P] 0:15 Outdoor Films s Jiřím Kráčalíkem – Nepál – zemětřesení na vlastní kůži 0:15 Dům nejen ze skla (12. díl).

Pátek 5. 6. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 4. 6. 2015 6:20 Outdoor Films s Jiřím Kráčalíkem – Nepál – zemětřesení na vlastní kůži 7:50 Dny víry 2015: Zpravodajství 8:05 Příběhy odvahy a víry: Ostrov Sachalin (15. díl): Expanze lásky 8:35 Salesiánský magazín 8:50 Noční univerzita: P. Vojtěch Eliáš – Péče o chudé – nové, nebo staré téma? 10:05 Na koberečku 10:15 Klapka s ... (104. díl) 11:40 Sedmihlásky 11:45 Klaunský pohádkový kufřík (9. díl): O pracovitě Elence 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Dny víry 2015: Zpravodajství 13:05 Ars Vaticana (25. díl) 13:15 VideoJournal české vědy 13:35 Rangers na Mohelnickém dostavníku 2014 (5. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2014 14:15 S Bohem podél Rio Maraňon 14:40 Přejeme si...

14:55 Na jedné lodi (9. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 4. 6. 2015 16:25 Noemova pošta: červen 18:00 Dny víry 2015: Zpravodajství 18:15 Dušan Jurkovič – Pustevny 18:25 Klaunský pohádkový kufřík (10. díl): O sobecké Růžence 18:40 Můj Bůh a Walter: Poslední věci 19:00 Putování po evropských kláštřech: Ad Lenglet, benediktnin z kláštera ve Vaals, Belgie 19:35 Zprávy z Věčného města: 5. 6. 2015 [P] 19:50 Dny víry 2015: koncert [L] 21:30 Dny víry 2015: Zpravodajství [P] 22:00 Na koberečku 22:10 Přejeme si... 22:25 Krůček po krůčku 23:00 Marcel Van – skrytý apoštol lásky 0:00 Řeckokatolický magazín 0:15 V pohorách po horách – Osnica 0:25 Dům nejen ze skla (12. díl).

Sobota 6. 6. 2015

6:05 Řeckokatolický magazín 6:20 Godzone magazín 6:55 VideoJournal české vědy 7:10 Harfa Noemova 7:35 Animované biblické příběhy: Spravedlivý soudce 8:05 Sedmihlásky 8:10 Noeland (55. díl) 8:40 Dny víry 2015: Zpravodajství 9:00 Papež František v Sarajevu: přilet a uvítací ceremoniál na náměstí před prezidentským palácem [L] 9:50 Zprávy z Věčného města: 5. 6. 2015 10:00 Přejeme si... 10:15 Zpravodajské Noeviny: 4. 6. 2015 10:30 Můj Bůh a Walter: Poslední věci 10:55 Papež František v Sarajevu: mše svatá na stadionu Koševo [L] 12:55 Dny víry 2015: Zpravodajství 13:10 Lidé, kteří milují život 13:45 Jak potkávat svět s P. Petrem Prokopem Siostrzonkem OSB 15:10 Noční univerzita: P. Daniel Ange – Osobní vzpomínky na Jana Pavla II. (1. část) 16:00 Dny víry 2015: Zpravodajství 16:20 Papež František v Sarajevu: setkání s kněžími a zasvěcenými osobami v katedrále [L] 17:00 V pohorách po horách – Velký Kosíř 17:15 Hudební magazín Mezi pražci [P] 18:00 V souvislostech (101. díl) [P] 18:30 Papež František v Sarajevu: setkání s mládeží v diecézním centru Jana Pavla II. [L] 19:15 Transport 19:50 Zprávy z Věčného města: 5. 6. 2015 20:00 Dny víry 2015: Zpravodajství [L] 20:35 Hlubinami vesmíru [P] 21:15 Terra Santa News: 3. 6. 2015 21:35 Příběhy odvahy a víry: Biskup Maletsky (16. díl): Don Bosco z Petrohradu 22:10 Rangers na Mohelnickém dostavníku 2014 (5. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2014 22:50 Noemova pošta: červen 0:25 Pod lampou.

Neděle 7. 6. 2015

6:15 Ars Vaticana (25. díl) 6:25 Hudební magazín Mezi pražci 7:10 Jak potkávat svět s P. Petrem Prokopem Siostrzonkem OSB 8:30 Na koberečku 8:45 Charita ve středu (13. díl) 9:45 Zprávy z Věčného města: 5. 6. 2015 10:00 Dar z Medugorje 10:30 Mše svatá [L] 11:40 Mwebare kwija – Klinika v buši 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:15 V souvislostech (101. díl) 12:35 Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír 12:45 Zprávy z Věčného města: 5. 6. 2015 13:00 Buon giorno s Františkem [P] 14:05 Noemova pošta: červen 15:40 Noční univerzita: P. Vojtěch Eliáš – Péče o chudé – nové, nebo staré téma? 16:55 Sedmihlásky – Kdyby byl Bavorov 17:00 Cirkus Noeland (24. díl): Roberto, Kekulin a Bílá paní [P] 17:30 Animované biblické příběhy: Odpust nám naše viny [P] 18:05 Hlubinami vesmíru 18:45 20 let Telepace na Slezské lilii 19:00 VideoJournal české vědy 19:15 Můj Bůh a Walter: Poslední věci 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Vatican magazine (818. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:30 Přijďte večer k nám: Ze zámku v Letovicích 21:40 V souvislostech (101. díl) 22:05 Na jedné lodi (9. díl) 23:10 Dušan Jurkovič – Pustevny 23:20 Ars Vaticana (25. díl) 23:30 Polední modlitba Sv. otce Františka 23:45 Kulatý stůl: Bible – jak ji číst.

**Byly zahájeny práce na dlouho připravované
REKONSTRUKCI SVATÉ HORY**

Římskokatolické farnosti u kostela Nanebevzetí Panny Marie Příbram – Svatá Hora byla na podzim minulého roku schválena Ministerstvem pro místní rozvoj dotace v celkové výši 191 193 830,15 Kč z Integrovaného operačního programu (162 514 755,62 Kč z Evropského fondu pro regionální rozvoj, 28 679 074,53 Kč ze státního rozpočtu ČR) na projekt „Příbram – Svatá Hora – vzorová obnova poutního areálu“ (CZ.1.06/5.1.00/24.09583).

Hlavním záměrem projektu je stavební a restaurátorská obnova a revitalizace národní kulturní památky Svatá Hora v Příbrami a její nové využití prostřednictvím rozšířených a nově vzniklých kulturních a vzdělávacích služeb.

Projekt bude sloužit jako modelový projekt obnovy a využití obdobného typu památek. Použité přístupy a postupy budou aplikovatelné na obnovu a využití památek obdobného charakteru po celé České republice.

Nově rekonstruované prostory budou využity pro duchovní činnost, stálou výstavní expozici, budou uzpůsobeny pro pořádání krátkodobých tematicky zaměřených expozic a výstav. Dále budou sloužit k pořádání kulturních akcí pro široké spektrum návštěvníků i pro vzdělávací akce (žáci základních a středních škol apod.). Vznikne badatelské centrum zaměřené na barokní kulturu s hudebním archivem. V rámci otevřené nadlimitní veřejné zakázky, která probíhala od 22. 12. 2014 do 12. 5. 2015, byla vybrána dodavatelská firma na stavební a restaurátorské práce – Starkon Jihlava CZ a.s. Tato firma má zkušenosti s vzorovou obnovou NKP Klášter premonstrátský Teplá, která by měla být ukončena v červnu tohoto roku.

Fyzická realizace projektu obnovy Svaté Hory byla zahájena dnem podpisu smlouvy o dílo (12. 5. 2015) a měla by být ukončena 30. 11. 2015. Po dobu trvání projektu bude areál Svaté Hory pro veřejnost nepřístupný.

Veškerá duchovní a pastorační činnost bude nadále probíhat v nedalekém exercičním domě na Svaté Hoře.

Společenství vdov a vdovců zve na

4. SETKÁNÍ OVDOVĚLÝCH – ŠTÍPA, 9. ČERVNA 2015

Hlavní celebrant **P. Mgr. Jan Linhart**, biskupský vikář pro pastorační území Královéhradecké diecéze.

Program: 9.30–10.00 hod. modlitba svatého růžence • 10.00–11.00 hod. mše svatá v kostele • 11.00–11.30 hod. svědectví • 11.30–11.45 hod. další plánované akce na druhé pololetí roku • 11.45–13.45 hod. polední volno: pohoštění (nabídne farnost); svátost smíření, duchovní pohovor, sdílení, prohlídka kostela; k dispozici právník, psycholog, pracovník sociálního odboru • 13.45–14.10 hod. ztišení s hudbou – varhany, zpěv, flétna – Jana Grossmannová, Michal Vilím • 14.10–15.10 hod. přednáška na téma „Když Bůh mlčí“ – P. Mgr. Jan Linhart • 15.10–15.30 hod. adorace a svátostné požehnání.

Na setkání **budou nabídnuty 2 knihy:** „Život po ztrátě manžela“ (Angelika Daikerová) a „Křížová cesta pro vdovy“. Výzva těm, kteří rádi něco vyrábí, tvoří, zhotovují: **přineste své výtvary a představte nám je!**

Prosíme o přihlášení všech telefonicky nebo na e-mail (kvůli pohoštění a počtu tiskovin). Děkujeme.

Kontakty: apanakova@volny.cz; tel. 604 252 629 • dubska.marie@volny.cz; tel. 739 709 018.

PRVNÍ SOBOTA NA KLOKOTECH 6. června 2015

s P. Petrem Plášilem, farářem v Bechyni

Program: 16.00 hod. modlitba Klokotských zpívaných hodin • 16.30 hod. růženc a svátost smíření • 17.00 hod. mše svatá. Poté: svátostné požehnání a možnost vykonat pouť ke kapli Dobrá Voda. Srdečně zvou Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkvrněné.

Liturgická čtení

**Neděle 31. 5. – slavnost
Nejsvětější Trojice**

1. čt.: Dt 4,32–34.39–40
Ž 33(32),4–5.6+9.18–19.20+22
Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)
2. čt.: Řim 8,14–17
Ev.: Mt 28,16–20

**Pondělí 1. 6. – památka
sv. Justina**

1. čt.: Tob 1,3; 2,1a–8
Ž 112(111),1–2.3–4.5–6
Odp.: 1a (*Blaze muži, který se bojí Hospodina. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mk 12,1–12

**Úterý 2. 6. – nez. památka
sv. Marcelina a Petra**

1. čt.: Tob 2,9–14
Ž 112(111),1–2.7bc–8.9
Odp.: srov. 7bc (*Srdce spravedlivého je pevné, důvěruje v Hospodina. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mk 12,13–17

**Středa 3. 6. – památka sv. Karla
Lwanga a druhů**

1. čt.: Tob 3,1–11a.16–17a
Ž 25(24),2–4a.4b–5ab.6+7bc.8–9
Odp.: 1b (*K tobě, Pane, pozvedám svou duši.*)
Ev.: Mk 12,18–27

**Čtvrtek 4. 6. – slavnost Těla
a Krve Páně**

1. čt.: Ex 24,3–8
Ž 116(115),12–13.15+16bc.17–18
Odp.: 13 (*Vezmu kalich spásy a budu vzývat jméno Hospodinovo. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: Žid 9,11–15
Ev.: Mk 14,12–16.22–26

**Pátek 5. 6. – památka
sv. Bonifáce**

1. čt.: Tob 11,5–17
Ž 146(145),1b–2.6c–7.8–9a.9bc–10
Odp.: 1b (*Duše má, chval Hospodina! Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mk 12,35–37

**Sobota 6. 6. – nez. památka
sv. Norberta nebo sobotní
památka Panny Marie**

1. čt.: Tob 12,1.5–15.20
Tob 13,2.6a.6b.6c.7–8
Odp.: 2a (*Požehnaný Bůh věčně živý.*)
Ev.: Mk 12,38–44

BREVIÁŘ PRO LAIKY

30. KVĚTNA – 6. ČERVNA 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 31. 5.		PO 1. 6.		ÚT 2. 6.		ST 3. 6.		ČT 4. 6.		PÁ 5. 6.		SO 6. 6.			
Antifona	746	842	1708	1924	841	945	1692	1907	759	856	1708	1924	1666	1883		
Žalm	783	881	786	884	783	881	786	884	783	881	786	884	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	746	842	1708	1925	842	945	1693	1907	759	856	1708	1925	1666	1883		
Antifony	747	843	828	929	843	946	858	963	760	857	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	813	914	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	748	843	1710	1926	847	950	1693	1908	761	857	1710	1926	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	748	843	1385	1552	847	950	1694	1908	761	858	1710	1927	1669	1886		
Prosby	748	843	1711	1927	847	951	1694	1908	761	858	1711	1927	1655	1886		
Závěrečná modlitba	749	844	1385	1552	1386	1553	1386	1553	762	859	1387	1554	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	749	845	832	934	848	952	862	967	762	859	895	1002	910	1019		
Antifony	749	845	833	935	848	952	863	968	763	860	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	1265	1403	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	749	845	835	937	851	955	865	970	763	860	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	749	844	835	938	851	955	865	970	762	859	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
SO 30. 5.																
Hymnus	742	837	750	846	1714	1932	852	956	755	851	764	861	1714	1932	915	1024
Antifony	743	838	751	847	838	940	853	957	756	852	765	862	900	1008	916	1025
Žalmy	743	838	751	847	838	940	853	957	756	852	765	862	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	745	840	753	849	1717	1934	856	960	758	854	767	864	1717	1934	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	745	841	753	850	1385	1552	856	960	758	855	767	864	1717	1935	698	788
Prosby	745	841	754	850	1718	1936	856	960	758	855	767	865	1718	1936	918	1028
Záv. modlitba	749	844	749	844	1385	1552	1386	1553	762	856	762	859	1387	1554	698	788
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398	1238	1374

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

JAK BÝT ŠTASTNÍ S 1, 2, 3... DĚTMI?
 Rosa Pich-Aguilera Roca • *Ze španělštiny přeložil Jakub Sluka* • *Odpovědný redaktor Michal Šabatka*

Sedmačtyřicetiletá matka 18 dětí a žena zaměstnaná na poloviční úvazek nám na těchto stránkách odhaluje, jak je možné být šťastný a „prožívat báječně“ život s dětmi, ať už je jich 1, 2, 3... nebo třeba 18, jako v jejím případě. Vypráví nám, jak to chodí den po dni v její rodině, o životních výzvách, jimž čelí, i o úžasném dobrodružství, které s sebou přináší rodinný život. To vše v příbězích a zábavných historkách, ve kterých jako hlavní postavy vystupují její děti, manžel, přátelé atd. Rodina Postigo-Pich je v současnosti nejpočetnější rodinou s dětmi ve školním věku ve Španělsku a dost možná i v celé Evropě. Účinkovali rovněž v dokumentárním filmu BBC *The biggest family in the world* a často se objevují v různých sdělovacích prostředcích.

Axis - spolek pro dobrou literaturu
 Brož., 140x210 mm, 152 stran, 145 Kč

ÚSPĚŠNÍ OTCOVÉ • JEMNÉ, ALE ÚČINNÉ ZPŮSOBY, JAKÝMI OTCOVÉ UTVÁŘEJÍ CHARAKTER SVÝCH DĚTÍ
 James B. Stenson • *Z angličtiny přeložil Jan Míзера* • *Odpovědný redaktor Martin Jurek*

Z této knížky se otcové a potencionální otcové dozvědí, jak obrátit vzdor dospívajících dětí v něco kladného a obohacujícího. Knižka je užitečná nejen pro vztah otec-syn, ale také pro vztah otec-dcera, neboť dcery hodnotí muže, a obzvláště potencionální partnery, ve světle toho,

jak vnímají svého otce. Autor rovněž zdůraznil, že volba, kterou dospívající činí mezi náboženskou a materialistickou vírou, velmi závisí na otcovském vedení v této oblasti. V závěru formuluje dvanáctero úspěšného otce a nabízí otázky k sebereflexi.

Axis - spolek pro dobrou literaturu
 Brož., 106x176 mm, 72 stran, 110 Kč

CO DĚTI NEJVÍC POTŘEBUJÍ

Zdeněk Matějček • Odpovědný redaktor Václav Urban

Co malé děti nejvíce potřebují? To je otázka, která předznamenává celou řadu úvah nad různými tématy ze světa vědy o dětské duši. Odpověď je složitá i jednoduchá zároveň – mnoho věcí, ale snad nejvíce jistotu ve vztazích k lidem z nejbližšího okolí. Poutavá, často velmi osobní a hluboká zamyšlení známého dětského psychologa probírají potřeby dětí a úkoly rodičů, vychovatelů a psychologů.

Portál, s. r. o. • Sedmé vydání
 Brož., 160x230 mm, 110 stran, 155 Kč

52 ZPŮSOBŮ, JAK DĚTEM VYJÁDŘIT LÁSKU

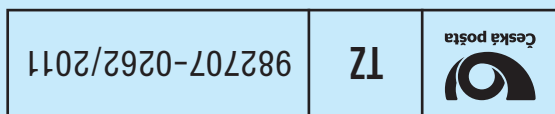
Jan Dargatzová • Z angličtiny přeložil Ondřej Frühbauer • Redakce překladu Markéta Pytlíková

Záleží vám na tom, aby vaše děti věděly, že je milujete? Tato kniha přináší náměty, které vám pomohou vyjádřit dětem lásku rozmanitými způsoby. Dejte svému dítěti najevo, jak moc je pro vás vzácné, nejen při zvláštních příležitostech, ale i během všedních dnů.

Samuel • Druhé opravené vydání
 Brož., 125x176 mm, 144 stran, 169 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz
 Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1